

Lievde

Colofon

Copyright 2024 Mijnbestseller Nederland

Auteur: Brigitte van Helvoort

Foto's omslag: Hans Knol en Brigitte van Helvoort

Opmaak: Nicky van Hal – de Jong

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Hans

Hoofdstuk I

Sorry

Ik weet dat je ergens bent. Maar waar, dat weet ik al bijna 3 jaar niet meer. We hebben een tijd intens van elkaar mogen genieten. Onze liefde was en is nog steeds heel bijzonder. Toen ik jaren terug met jou in contact kwam was ik meteen diep onder de indruk. Ik leerde je lang geleden kennen toen ik nog maar een tiener was, die alleen op school zat om vrienden te maken en vriendjes te scoren. Jou kon ik helaas niet vangen en jij mij ook niet. Ik kreeg verkering met een van jouw vrienden en jij werd verliefd op een van mijn beste vriendinnen. Die periode staat nog zo in mijn geheugen gegrift. Ik had vele vriendjes, volgens jou de knapsten en jij kreeg uiteindelijk verkering met het mooiste meisje van jouw klas. Later werd ze jouw vrouw, nog steeds hebben jullie een goed huwelijk, hoewel ik denk dat er soms toch iets ontbreekt.

Uit die tijd stamt veel muziek die ik tegenwoordig in mijn afspeellijst heb staan. Ik denk vaak terug aan toen, maar ook aan onze tweede ontmoeting. Ik vond je op Facebook, zo'n 5 jaar geleden. We raakten in gesprek en konden niet meer stoppen met praten. Ondertussen was je in het noorden van het land gaan wonen en had je drie dochters gekregen, je was nog steeds gelukkig getrouwd zei je, met dat mooiste meisje. Alhoewel er flinke afstand tussen ons was en wij elkaar alleen op Messenger spraken, groeide er een bijzondere band tussen ons en raakten we verliefd op elkaar. We spraken elkaar veel en vaak en voor ik het in de gaten had, leek het op een relatie.

Iedere keer als er weer een bericht van jou binnenkwam, maakte mijn hart een sprongetje van geluk. Mijn hart was tot een moordkuil geworden door het plotselinge overlijden van een voormalige partner. Mijn hart voelde koud, pijnlijk en gehavend, door alles wat er rond dat overlijden gebeurd was. Door jouw ‘komst’ in mijn leven, kon ik weer liefde voelen, al wist ik goed dat onze liefde nooit echt zou kunnen zijn, omdat jij te ver weg zat en getrouwd was.

Uiteindelijk kwam het na vele jaren van aantrekken en afstoten toch tot een relatie. Ik had net mijn 4e boek uitgebracht, toen ik jou dat wilde laten weten. In dat boek beschreef ik onze liefdesvonken, die onze harten lieten vlammen van pure hartstocht. Jij was wel nieuwsgierig en omdat jij ondertussen naar het zuiden van ons land verhuisd was, leek het me leuk om elkaar eens te gaan ontmoeten. Ik zag er geen kwaad in, want liefde via internet kon toch nooit echte liefde zijn?

Niets was minder waar. Toen wij elkaar ontmoetten was het binnen een paar uur vuurwerk en kon ik niets anders meer doen dan blijven staren in je mooie blauwe kijkers. Ik zei nog dat we beter vrienden konden blijven, maar jij praatte dat meteen uit mijn hoofd. Vriendschap tussen ons was onmogelijk volgens jou, want ik was alles voor jou op dat moment. Jouw vrouw leek erg ver weg in het hele verhaal. Was jouw huwelijk dan toch niet zo solide, of had het gewoon een opfrisbeurt nodig? Wellicht zal ik het ooit weten.

Vanaf dat moment zagen we elkaar minstens tweemaal per week en ontmoeten elkaar na die eerste keer in ‘s-Hertogenbosch, in alle kroegjes en wandelpaden van onze omgeving. Na een tijd gingen alle kroegen en andere horecagelegenheden op slot vanwege Corona en

bleven we elkaar toch zien. We dronken onze blikjes Leffe Blond in de vrije natuur, waar onze liefde nog meer opbloede. Jij haalde me meestal op, als een echte gentleman opende je dan de bijrijdersdeur van je auto en liet mij een prinses voelen. We reden dan naar mooie plekken in de natuur en wandelden daar. We liepen hand in hand en belandden altijd in een liefdesvacuüm. Niets bestond meer om ons heen, de wereld kon vergaan en wij zouden het niet eens in de gaten hebben. We sliepen nooit met elkaar, want dat durfde ik niet aan. Ik hield teveel van jou, om dat met lichamelijke liefde wellicht stuk te maken. Ook vond ik het naar jouw vrouw toe niet fair. Zij wist al die tijd van niks. Jij verzond de ene smoes na de andere en zorgde ervoor dat je me minimaal 2 keer per week kon zien. Bij elke ontmoeting kusten we elkaar vol hartstocht en liefde. Was het wel liefde eigenlijk?

Natuurlijk was het liefde. Het was mijn mooiste liefdesverhaal ooit. Als iemand me ooit zou vragen aan het einde van mijn leven, wie mijn grootste liefde was, dan zou ik volmondig kunnen zeggen dat alleen jij dat kon zijn. Mijn hart is eigenlijk nog steeds vol van jou, want alhoewel ons contact er al bijna 3 jaar niet meer is, voel ik jouw liefde nog steeds. Alsof we samen nog steeds met elkaar oplopen in een andere dimensie...

Drie lange jaren ben ik al bezig om jou te vergeten, maar ik kan jou niet vergeten, want jij gaf mij altijd het beste van jezelf. We hebben vaker geprobeerd elkaar los te laten, omdat het toch niet helemaal werkte, zo'n 'foute' relatie. Mijn omgeving veroordeelde me deels en diep in mij wist ik ook wel dat het eigenlijk niet mocht en kon. Uiteindelijk heb ik de knoop doorgesneden, vlak voor de feestdagen. Jij verbood mij om te gaan daten met anderen en blokkeerde me van het ene op het andere

moment op alle kanalen waar we elkaar spraken. Geen Facebook meer, geen Messenger, geen Instagram. Ik stuurde je vrouw en een van jouw dochters een bericht in Messenger en vertelde hen over jou en mij. De volgende dag moest je me gaan zien. Je had je vrouw die avond verteld dat je haar voor mij wilde verlaten, maar toen het bericht van je dochter jou bereikte was je ziedend op mij. Jouw leven was in een klap een nachtmerrie geworden en ik voelde me natuurlijk enorm schuldig. Bij onze ontmoeting schold je me de huid vol en ik liep mijn hardloopprondje af. Ik kon nog niet goed tot me door laten dringen wat er eigenlijk gebeurd was. Wat had ik gedaan?!

Ik dacht dat ik er goed aan gedaan had om onze relatie te laten klappen, maar binnen een week begon ik zoveel pijn te voelen. Ik nam via mijn dochter contact met je op, want ik voelde me schuldig dat ik jouw feestdagen en de verjaardag van jouw vrouw verpest had. Je vergaf het me en zei dat het uiteindelijk beter was dat onze liefde uit was gekomen. Ik bood mijn excuses aan en dat was meteen de laatste keer dat we elkaar gesproken hebben.

Ik heb toen sorry gezegd, maar tegelijkertijd, voel ik je diep in mijn hart nog steeds en weet ik dat jij mij niet vergeten bent. Mijn hart verlangt eigenlijk nog steeds naar jou. Ik heb de deur naar anderen meer dan eens open gezet, wellicht kan mijn hart nu een nieuwe liefde wel weer aan. We'll see.